

Egy naplopó naplójából lopva

Szokványos reggel,
hajnalban a nap így kelt, ni:

Ám emelkedve így is maradt,
mert a felét lelketlenül már elloptam:

A lehajtott fejjel járók,
a gondokkal terheltek
és munkába sietők,
egymásra figyelők
vagy magukba tekintők,
a villamost-buszt-mozdonyt és
autót vezetők, továbbá
a pletykálódó fecsegők,
(és természetesen a metró-kezelők 😊)
nem is láthatták meg.

(Pilótákat pedig
nem faggattam
ez irányú észleléseikről
- eddig...)

Ha mégis – mondjuk egy naplopótársam -,
a megfelezettre ránézett volna,
az hirtelen felhőt kapna maga elé,
bice-bócaságát, feles-ségét szégyellve, szegény...

Egy kicsi,
épp mamája szoknyája mögül
kukucskálva ki, rajtakapta:
- *Mama, fél a nap!* - kiáltotta hunyorogva,
ujjacskáját orra előtt nyújtogatva.

Persze, mire anya odanézett,
a Napocska már felhőt rántott elő....
- *Igen, kicsim, kukucskál,
huncutkodik, ahogy este
az ágyban te szoktál
a takaró alól kilesni.* -
anya így 'vette a lapot',
s gondolta folytatni
a kezdődő játékot.

*Nem, nem, Mama, dehogy kukucskál!
Fél - azt hiszem -, mert az alja eltűnt.
Elveszett, mert a naplopók 'biztosan' ellopták.*

(No, lámcsak, lelepleződtem,

jó nyomon jár a kicsi....)

Költő születik így..... a meséből,
s új mese kél majd a költőből,
örök a kör.....

(2023.05.24. - 11h11-kor megszakítva naplopásom,
töröm majd a szívem-fejem a folytatáson: zsgy.)
*****_

